

SOCIETY FOR NEW SOCIAL ORDER

SPOLEČENSTVÍ NOVÉHO ŘÁDU

Flat 5
159 Melrose Street,
North Melbourne, Vic., 3051

ROZPRÁVY

Č. 7

Vychází nepravidelně

Srpen 1993

Austrálské náboženské a mravní problémy

Díl III. Dokončení

Bouře na jezeře pokračuje

"... tu se snesla na jezeře větrná bouře,
vlny se hnaly přes ně a octli se v nebezpečí." / Luk 8,23/

Úvodní poznámka

Zdůrazňuji, že tématem tohoto pojednání jsou "Austrálské náboženské a mravní problémy", což znamená, že píším jen o problémech a podávám tedy jen částečný obraz austrálského náboženského života. Bohu díky, jsou zde také opravdu vzorní kněží, řeholníci a řeholnice a skvělí katoličtí laici. Celkové nebezpečí rozkladu a náboženských zmatků však považují za velmi vážné a důsledky toho všeho se již jasně ukazují.

Austrálská "křížová cesta"

"Od pravdy svůj sluch odvrátí
a obrátí se k bájím." / 2 Tim 4, 4 /

Květnové číslo měsíčníku AD 2000 přineslo shrnutí námitek proti americkému arcibiskupovi do těchto pěti bodů:

1. Arcibiskup Weakland autorizoval výklady o gumových kontracepčních prostředcích na katolických školách jako součást výkladu o nebezpečí AIDS.

2. Kritizoval bezvýhradné církevní odmítání potratů a prohlásil, že právo volby v takových problémech může být v souladu s katolickou naukou.

3. Dovolil, aby homosexuální aktivisté používali církevních místností pro hlásání názorů, které jsou v rozporu s naukou Církve.

4. Chránil kněze, kteří byli odsouzeni americkými soudy pro pedofilii.

5. Veřejně podporoval myšlenku svěcení žen na kněžky.

Redakce uveřejnila své prohlášení, podle kterého je ochotna všechna obvinění odvolat a omluvit se, když bude dokázáno, že ta obvinění jsou nepravdivá. Dodnes se nikdo ani nepokoušel ona obvinění vyvrátit.

Čtvrtletník FIDELITY ve svém čísle duben-červen 1993 věnoval

problematice amerického arcibiskupa Weaklanda dokonce plných deset stran s přesnou dokumentací, tedy s citacemi z článků a různých prohlášení s uvedením pramenů. Arcibiskupovi Weaklandovi věnoval značnou pozornost i austrálský denní tisk. The Age uveřejnil několik komentářů a 15. dubna 1993 článek delší než půlstrany velkého formátu.

Podářilo se mi sehnat autentický zdroj informací, vydaný v U.S.A. v r. 1992 samým arcibiskupem Weaklandem. Je to soubor jeho vybraných článků a řečí a knížka se jmenuje FAITH AND THE HUMAN ENTERPRISE, A POSTVATICAN II. VISION, by Archbishop Rembert G. Weakland, stran 168. Po dalších pramenech a informacích již pátrat nebudu. Jen stručně uvádím, že se tam vyjadřuje příznivě k otázce svěcení žen, kritizuje Jana Pavla II., píše o římském centralismu atd.

Zvláště mne v té knize zaujal výrok na str. 134, že zásada subsidiarity /podpůrnosti/, kterou propagují všichni papežové od Pia XI až do Jana Pavla II., nebyla nikdy zdůvodněna biblicky a "ani její odvození z přirozeného práva není jasné". Žádný moralista to prý nikdy zatím neprokázal. Dovolují si tvrdit, že otázka subsidiarity byla velmi uspokojivě vysvětlena na základě přirozeného práva jesuitou Heinrichem Peschem v jeho mnoha člancích a zejména v jeho knize Ethic und Volkswirtschaft v r. 1918. Důkladným způsobem se otázkou zabýval zejména Heinrich Rommen ve své knize, která má v anglickém překladě název The Natural Law, byla vydána v Americe a má 290 stran.

Skvělým způsobem se problémem zabýval zejména vynikající autor J. Messner ve své knize SOCIAL ETHICS, Natural Law in the Modern World, která má i s indexem 1018 stran a která vyšla také v U.S.A., a to v r. 1952. Výklad struktur politické pluralitní společnosti a otázky subsidiarity podal také J. Maritain ve své knize v anglickém znění, která vyšla v r. 1951 také v U.S.A., a to pod názvem Man and the State. Novější autoři nepřinášejí v podstatě nic nového. Tyto knihy arcibiskup Weakland zřejmě nezná, nebo znát nechce. Otázkou jsem se zabýval ve své menší knížce Perspektivy lidskosti - doufám aspoň náznorným a praktickým způsobem, poněvadž vím, jaké zmatky byly v této nauce i mezi prominentními katolickými mysliteli v Československé republice před druhou světovou válkou, a to ve spojitosti s naukou o korporacích. Neobviňuji ty autory z fašismu, ale z toho, že hlásali nauku zmatenou. Italské fašistické korporace nebyly vůbec institucemi podle papežských encyklik. Nechci uvádět autory ani známého řečníka, který o tom přednášel na schůzích Moravana, spolku katolických vysokoškoláků v Brně.

Nový rozkvět mythologií

"Bohužel my všichni podle své přirozenosti
jsme více náchylni myslet nesprávně než správně."
/ Isocrates ve své řeči k Filipovi Macedonskému /

Starověké národy a říše měly své mythologie a známe zejména mythologii římskou, řeckou, indickou, čínskou, a také mythologii amerických Aztéků a austrálských domorodců atd. Pojednávaly většinou o tématech náboženských, ale měly také funkci politickou, na příklad sjednocovat kulturu roztráštěných Řeků, a také ideově jednotit Římskou říši. Vergilius ve svém díle Aeneida opěvoval slavnou minulost Říma na začátku nové éry císaře Augusta. Mythologický hrdina Aeneas měl navazovat velikost a slávu Říma na velikost Troje. Mythologie představuje vždy k uctívání nějaké hrdiny, a ta úcta má sloužit cílům náboženským a politickým.

V našem století jsme viděli "úspěchy" mythů nacistických, fašistic-

kých a komunistických. Marxovy nevědecké teorie, tedy jeho myty, měly inspirovat dělníky k revoluci a k třídnímu boji, a myty nacistické měly zfanatizovat německý národ k agresivní expanzi. Nacistický ideolog A. Rosenberg, který napsal knihu *Der Mythos des 20. Jahrhunderts*, přiznal, že nezáleží na tom, zda-li všechno je pravda, neboť posláním mythu je podněcovat národ k činům. Všechny mythologie i tohoto století vybízely a i nutily k uctívání jejich "velkých hrdinů" a jejich "neomylných vůdců", kteří se snažili přetvořit člověka nikoli k obrazu Božímu, ale k obrazu svému, a kteří usilovali předělat celý svět podle svých mytů.

Do kategorie mythologií si dovolím zařadit i všechny nauky, které falsovaly učení Ježíše Krista, jak je známe z Nového zákona, ze spisů Církevních Otců, a které je autoritativně vykládáno nástupci apoštolů, kteří dostali příkaz "jděte a učte", tedy učitelským úřadem Církve, jinými slovy magisteriem. Lidské teorie, které se odchyľují v podstatných věcech od magisteria, mají tedy povahu mythologie, nikoli theologie.

Důležité je uvědomit si dobře, že všechny mythologie velebily a oslavovaly své hrdiny, kteří byli vlastně nositeli těch mýtů, ať již to byl Jupiter Maximus Optimus v Římě, nebo Athéna a Apollo v Řecku, či římský Heracles nebo řecký Hercules atd. Politické i náboženské mythologie tohoto století jdou opravdu v antických stopách a jejich nauka je považována za pravdivou, protože ji hlásají světoznámí a oslavovaní autoři.

Je zajímavé, že v dnešní náboženské a theologické literatuře se píše o tom, že existují theologové a věřící konzervativní a progresivní, tedy modernističtí, a také theologičtí disidenti, čímž se přenáší terminologie politická na pole náboženské.

Těch modernistických theologů a theologických disidentů je ovšem nyní celá řada a nejde jen o arcibiskupa Weaklanda. Je tedy otázka, které z těch modernistických theologů si máme vybrat: Hans Küng, Sebastian Moore, Edward Schillebeeckx, Rosemary Radford Ruether, Leonardo Boff atd. Pierre Teilhard de Chardin vyšel již dávno z módy. Podle mého názoru jeho menší knížka *Le Milieu Divin* /Boží prostředí/ měla své hodnoty, ale ostatní knihy stavěly novou theologickou teorii na Darwinově teorii o vývoji druhů. Kristus prý se narodil proto, aby byl ústředním bodem vývoje celého hmotného vesmíru. Dnes celá teorie o vývoji druhů utrpěla smrtelnou ránu novými objevy o DNA /deoxyribonucleic acid/, což je ustavující složka chromosomů, které nesou informace genetického rázu. Jak dlouho vydrží v módě nynější modernističtí theologové, to zatím nikdo neví.

Cílem theologických disidentů a jejich mytů je předělat Církev podle jejich vlastního obrazu. Cílem mytů je tedy zase činnost a přetváření Církve, deformace, ne reformace mravů. Političtí a theologičtí hlasatelé nových mytů přinášejí vždy nové módy přechodného rázu, oni chtějí jít s duchem doby, který není Duchem Svatým. Domnívám se, že výběr mezi theologickými disidenty je pro laika nemožný, on ovšem na ty zmatky může reagovat tak, že kapituluje vůbec tím, že se odvrátí od náboženství vůbec pod dojmem, že nenabízí žádné životní trvalé hodnoty.

To vše mi připomíná zajímavou politickou situaci, na kterou zapomenout nemohu. Někdo v Praze obdivoval ideového komunistu generála L. Svobodu, také reformního komunistu A. Dubčeka a konečně také liberálního politika V. Klause. Byla to opravdu smrtelná politická

salta, bylo to zbožňování osob podle přechodné módy, stejně jako odhazování celé katolické sociální nauky a pošlapání veškeré logiky. Lidé jsou zřejmě stále pokoušeni uctívat nějaké politické neb theologické modernistické modly, občas i nějaké to zlaté neb nezlaté tele.

Uctívání osobních politických a náboženských hrdinů bez ohledu na zásady je zřejmě výsledkem vlivu masových sdělovacích prostředků, tedy tisku, rozhlasu a televize. Stará čínská moudrost říká, že v lidském životě převládají často emoce nad rozumem. Na základě takových zkušeností se nyní organizují volební kampaně, které připravují odborníci inzertních kanceláří, a jejich úkolem je vytvořit umělý veřejný obraz kandidáta / public image/ tak, aby byl přitažlivý a aby strana vyhrála. Politický program se také učesává, aby apeloval více na emoce než na rozum. I manželka kandidátova, která politicky nikdy nepracovala, může někdy přispět k vytváření onoho veřejného politického obrazu. Takové metody považují za ohrožení demokracie.

Ještě větší tragedií je, když se takové metody přenášejí na náboženské či theologické pole. I v náboženství dnes mají často veřejné sdělovací prostředky větší vliv než magisterium hlavně tím, že hlásají, že je nutno jít s duchem doby a že jen tak se Církev může zachránit. Náboženské módy mají tedy zachránit Církev. Tyto náboženské metody mohou být někdy i dost agresivní a v tomto ohledu mám určité zkušenosti s theologem, který není světoznámý. On mi doporučil knihu, kterou napsal americký theolog, a když jsem tu knihu četl, tak jsem zjistil, že autor neuznává nauku o apoštolské posloupnosti a že autoritu Církve vysvětluje svou vlastní teorií. Když jsem svůj nesouhlas sdělil onomu theologovi, který mi knihu doporučil, tak jsem dostal ohromující odpověď: "Nesmíte zapomínat, že theologie se vyvíjí!" Určitě se vyvíjí či rozvíjí, ovšem když se vyvíjí způsobem, který je v zásadním rozporu s magisteriem, pak takový vývoj musím odmítnout. Při další kritice některých modernistických theologů mi odpověděl, že to vše, co já říkám, je nehoráznost. Obvinění z nehoráznosti však nemohu považovat za argument theologický ani filosofický. Tak se tedy zachází s laiky a tak se prosazují theologické myty, které mají přetvořit Církev. Jiný "argument" shrnu asi do těchto slov: "Ty laický člověče si dovoluješ se mnou nesouhlasit, ale zapomínáš, že já přednáším theologii na univerzitě a o tom problému jsem napsal celou knihu. Tak si ji přečti!" Zase se pěstuje mythus uctívání "hrdinů", v tomto případě "vědeckých".

Vím, že tyto "theologické" teorie ještě neohrožují Českou republiku, vím však také, že se již silně uplatňují v Německu, Rakousku a v jiných evropských zemích. Církev byla vždy nějakým způsobem ohrožována. Již v Novém zákoně čteme varování před falešnými proroky, pak přišel arianismus a celá řada bludů. Každý, kdo četl Zjevení svatého Jana, tak zvanou Apocalypsu, ví, s čím se musí počítat, ví ovšem také, že Církev nebude nikdy zničena.

Kardinál John O'Connor z New Yorku prohlásil na zvláštní konferenci na téma "Církev a univerzální katechismus", že nadpřirozené bylo učiněno přirozeným, posvátné odposvátněno, a tak se vytvořilo vakuum, které vyplňují "falešní proroci". Celá generace byla ponechána ve stavu nejasnosti a zmatenosti, takže i mezi katolíky se "vytvořilo klima sympatické pro mocnou předsín propagátorů potratů a homosexuálních aktivistů".

Veřejná morálka

V Melbourne jsou zvláštní "kina pro dospělé", také "knihkupectví pro dospělé" a v austrálském státě Victoria, který má asi 4,322.000 obyvatelů, je 17.000 registrovaných prostitutek. Kolik je těch nere-

gistrovaných, to nikdo neví. Celá řada austrálských turistů, a také amerických, německých a jiných, jezdí do Thajska, na Filipiny, do Singapuru atd. jen za sexuálním účelem. V Thajsku je více než milion prostitutek a v Manile je prý asi 60.000 prostitutek mladších 18 let. Mnoho těch turistů tam vyhledává pedofilii, poněvadž prý je to bezpečnější pokud jde o nákazu AIDS. Austrálská vláda nyní dokonce připravuje zvláštní zákon, podle kterého austrálští turisté, kteří se dopouštějí pedofilie v jiných zemích, budou trestáni v Austrálii. To je velká výjimka v právních zásadách, podle kterých se zločiny trestají v těch zemích, ve kterých byly spáchány. Ty asijské státy zřejmě nejsou schopny zjednat v těchto věcech pořádek, je ovšem problémem, jak se budou moci dokazovat v Austrálii zločiny, které byly spáchány v cizině.

Homosexuálové a lesbické ženy jsou nyní organizováni v Austrálii a měli již své veřejné demonstrace v Melbourne a v Sydney, kde jejich mluvčí žádali, aby jim byla přiznána rovnoprávnost a aby byla odstraněna diskriminace. Několik set tisíc takových lidí demonstrovalo ve Washingtonu, kde žádali také, aby jim byla přiznána rovnoprávnost a aby homosexuální a lesbické dvojice mohly uzavírat legálně snatky. V Moskvě byly také podobné demonstrace, kde jejich mluvčí žádali dokonce, aby homosexuální a lesbičtí "manželé" mohli adoptovat a vychovávat děti.

Nedávno byl v Melbourne promítán v kině film Nitrate Kisses, který byl v novinách výslovně inzerován jako homosexuální a lesbický film. Několik pokusů o to, aby některé církevní kruhy a určité laické instituce protestovaly proti tak uvolněné filmové cenzuře, nevedly k žádnému výsledku. Prostě se kapitulovalo před "veřejným míněním".

Právě v této době bylo na státní stanici v Melbourne 3AR rozhlasové interview s austrálským známým spisovatelem, který se jmenuje Morris West a který byl považován za nejlepšího austrálského "katolického" spisovatele. Morris West měl církevní snatek, jeho manželství bylo rozloučeno, on uzavřel snatek civilní a nyní si veřejně v tom interview stěžoval, že nesmí jít ke svátostem. Prohlásil to za nespravedlnost, za přílišné theologizování a za přehnaný legalismus. V Církvi prý vládní byrokracie, on nevěří ve věčné tresty po smrti a řekl také, že takové pojmy jako ďábel v náboženství nepotřebujeme, neboť toho zla je ve světě i tak dost. Považují tento případ za zajímavou ukázkou, jak a proč si lidé vytvářejí své vlastní náboženské teorie, své vlastní myty.

"Dokonce i ctnost, to nejvzácnější a nejvzácnější vlastnictví, posíláme často do vyhnanství",
Pohanský autor Plutarch: Rozmach a pád Athén /

Následky se dostavují

"Běda tomu, kdo vědomě zavádí novoty a přitom ignoruje to, co je trvalé". /Čínský myslitel Lao Tzu: Tao Te Ching z 6. a 5. stol. př.Kr./

Melbournská arcidiecéze vydala nedávno zvláštní brožurku o 16 stranách a také kratší leták s nadpisem "Církev zítřka". Arcidiecéze má téměř jeden milion katolíků, 233 farností, a každou neděli se účastní bohoslužeb asi 200.000 lidí. Z toho asi 20.000 katolíků různých etnických skupin se účastní svých vlastních bohoslužeb ve svých jazycích.

Počet kněží rychle klesá a věk převážné většiny stoupá tak, že podle odhadu odborníků bude v arcidiecézi za dvacet let asi 70 farností bez kněze. Dokument navrhuje několik možných řešení, na příklad, že se dvě farnosti spojí v jednu a jeden kostel se uzavře, nebo bude v obou kostelích střídavě mše svatá každou druhou neděli a v jiných nedělích bude v kostelích střídavě jen eucharistická pobožnost a svaté

přijímání budou podávat laici. Ve všech farnostech se vytvořily diskusní skupiny, které o situaci a o navrhovaných možných řešeních debatovaly. Většinou se mluvilo o tom, že nedostatek kněží je způsoben nedostatečnou rodinnou výchovou, poněvadž škola jen navazuje na náboženskou výchovu v rodinách. Tyto úvahy považují za neuspokojivé, poněvadž se nemluví o tom, proč ta rodinná výchova dnes je horší než před čtyřiceti lety.

Soukromě jsem o tom problému debatoval s jednou zdejší řeholní sestrou, která je učitelkou na zdejší katolické základní škole. Byla to tatáž řeholní sestra, která někdy před rokem v soukromém rozhovoru narážala nad tím, jak je to smutné, že ženy nemohou být kněžkami. Nyní jsem jí řekl, že mohu navrhnout aspoň částečné řešení, jak odstranit nedostatek kněží. Vysvětlil jsem jí, že v Polsku je hodně kněží a že by se někteří mohli pozvat do Austrálie. Byl jsem ohromen odpovědí této řeholnice, když mi řekla: "Ne, ne, ne, žádné polské kněze my zde nechceme, my již máme dost toho, že máme toho polského papeže, který nechce dovolit kněžím, aby se ženili". Řekl jsem jí otevřeně, že to je hrozná řeč, a tím byla debata ukončena. Když mluvím s kněžími a s řeholními osobami, tak se vždy snažím zachovávat určitý respekt, tentokrát jsem však měl pokušení se jí zeptat, jak by to bylo s ní, kdyby se stala kněžkou- což považují za nemožné- zdali by se také chtěla provdat.

" Jestliže někdo zde si přeje odložit akci, která potřebujeme, pak si vlastně přeje, aby byl svědkem kalamity..."/ Demostenes ve své řeči O Olynthu, III /

Nepovažuji se za kompetentního, abych uspokojivě vysvětlil, proč je Církev v Austrálii v takovém stavu, opírám se však o autoritu kardinála J. O Connora z New Yorku, jehož citát jsem uvedl dole na straně 4. Jsem tedy přesvědčen, že k této situaci přispěly podstatně dva vlivy. O jednom z těchto vlivů jsem psal výše pod nadpisem "Veřejná morálka" a druhým mocným vlivem jsou oni modernističtí theologové.

Vím dobře, že katolík se základní školní výchovou nechte pojednání oněch modernistických theologů, je však ovlivněn veřejnými sdělovacími prostředky a také bohužel výchovou v některých katolických školách, kde se také modernismus již uplatňuje. Chci být katolickým realistou a nepovažuji to za moudré, když někteří katolíci- a mohu to dokumentovat- nasazují soustavně druhým lidem růžové brýle a snaží se je přesvědčit ve svém náboženském zápalu, že všechno je v náboženském životě ideální a krásné a že žádné problémy neexistují. Takové počínání považují za škodlivé pro Církev, poněvadž se tím znemožňuje snaha o nutnou nápravu.

" Jestliže jsi bdělý, nemusíš se ničeho obávat, když však zavíráš oči, nemůžeš v nic doufat".
/Demosthenes ve své řeči Filippika I./

Zaslepený náboženský triumfalismus je tedy aspoň dlouhodobě velice nebezpečný a tedy nežádoucí. Toto považují za základní chybu některých katolických časopisů a náboženských rozhlasových programů. Jsme všichni slabí a hříšní a každý potřebuje zpytovat své svědomí a usilovat o zlepšení. Uvádím několik citátů z pohanských myslitelů, poněvadž se domnívám, že pohanská přirozená moudrost nás křesťany může často v naší domýšlivosti zahamlovat. Ostatně sv. Tomáš Aquinský stavěl svůj filosofický systém na Aristotelovi. Pokora je křesťanskou ctností, a to dokonce velmi užitečnou, nafoukaná pýcha není. My katolíci zdůrazňujeme často, že my známe pravdu, ale zavíráme oči před tím, že se tou

pravdou neřídíme důsledně vždy. Určitý triumfalismus se také projevuje u křesťanských politiků a představitelů křesťanských odborových organizací, když tito lidé se utešují tím, že oni mají pravdu, zapomínají však na ctnosti moudrost a opatrnost. Tyto ctnosti by jim mohly říkat, že jejich křesťanské organizace nemohou mít vliv a úspěch, dokud jejich členové nebudou soustavně vychovávaní v křesťanské sociální etice a vedení k tomu, aby tuto nauku aplikovali na dané poměry. Nevěřím v žádnou křesťanskou stranu a v žádnou křesťanskou odborovou organizaci, které tyto základní věci zanedbávají.

Tvrdím tedy, že některé katolické školy v Austrálii si počínají nemoudře a neopatrně, když připustí ve výchově vlivy modernistických theologů. Mohu dokázat, že tyto vlivy v Austrálii existují, uvedu jen jeden případ. Jedna moje známá, která je plně kvalifikovanou katechetkou, musela napsat také písemnou práci, když dělala zkoušky. Věnovala mi kopii té své písemné práce a při četbě jsem zjistil, že se tam odvolává často na modernistické theology. Když jsem jí to vytknul, tak mi upřímně řekla, že to tak musela napsat, poněvadž jinak by tu zkoušku neudělala.

Když se všechno mění, uplatňuje se všude ono Heraclitovo "panta rei", vše se vyvíjí a nikdo neví kam, proč by pak pro takové měnlivé hodnoty měl mladý muž obětovat celý svůj život a stát se knězem, když takové povolání vyžaduje obětí a odříkání. On si pak řekne, že je rozumnější věnovat se něčemu "užitečnému", to jest světské kariéře. Cestu z krize ukázal zajímavým způsobem americký biskup J.J. Myers, který se stal biskupem malé diecéze Peoria ve státě Illinois. Hned zjistil, že jeho diecéze má velký nedostatek kněží. Vyzýval tedy věřící, aby se stále modlili za nová kněžská povolání, trval důsledně na náboženské výchově v katolických školách v naprostém souladu s magisteriem, udělal tedy ve školách pořádek, a dohlížel na to, aby v tomto duchu byli vychovávaní bohoslovci v semináři. V letech 1990 až 1992 vysvětil ve své malé diecézi více kněží, než bylo v té době vysvěceno v mnohem větší sousední diecézi chicagské.

Toto pojednání jsem napsal pro informaci, ale také jako varování, a ne v poslední řadě, abych se obrátil na čtenáře s dvěma prosbami:

1. Modlete se za Jana Pavla II. často, poněvadž on nese břemeno tak obrovské, že je pouhými lidskými silami neúnosné.
2. Modlete se také za ty theologické disidenty a všechny modernistické theology, aby se pokorně podřídili učitelskému úřadu Církve a nedělali již zhoubné zmatky mezi věřícími hlásáním svých osobních teorií a mythů.

Stanislav Hofírek

Poděkování. Děkuji všem čtenářům Rozprav v České republice, kteří mi poslali dopisy neb pohlednice. Lituji, že opravdu nejsem schopen všem odpovídat osobními dopisy, poněvadž moje korespondence je tak rozsáhlá, že je nad mé síly všem odpovídat. Prosím tedy, abyste si to nevykládali jako můj nezájem. Každý dopis a každá pohlednice je pro mne potěšením a povzbuzením. Mnoho díky všem. S. Hofírek